

destrucció d'aquests boscos converteixen els terrenys en grans consumidors d'aigua i ens priven d'uns espais forestals, que a part d'altres consideracions, d'existir augmentarien la pluviometria i afavoririen en gran manera la retenció de les aigües. **Recordem que el bosc és la millor infraestructura hidràulica, la més barata, la més duradora i la que millors resultats ens garanteix.** Però no pareix que aquestes consideracions siguin tingudes en compte pels nostres governants. Com a exemple en la nostra conca mediterrània més pròxima, farem menció de la destrucció de milers d'hectàrees de boscos en el País Valencià per a posar-los en regadiu, tal com hem descrit abans, i la desprotecció de 15.000 hectàrees de boscos en la regió de Múrcia.

Les infraestructures turístiques creixen a un ritme suïcida com si tots els habitants de la UE no tingueren altre lloc on passar les vacances.

Quan alguns països mediterranis arriben a la desitjable estabilitat política, l'oferta turística es diversificarà i previsiblement haurem de conformar-nos amb menys visitants.

Diuen de fonts oficials, que els camps de golf "tan sols consumiran", el 0.4% del transvasament de l'Ebre són 33.000 l. per segon, la quantitat per als camps de golf resulta de 47.520.000 l. hora.

També les indústries creixen a un ritme vertiginós, com exemple tan sols cal passejar-se per la Plana de Castelló en l'anomenat triangle de la ceràmica, a part del consum d'aigua que genera cada indústria, sense una planificació de l'oferta podem arribar a una saturació dels mercats.

En la mala utilització de l'aigua també té molta importància la gestió que hem fet de les zones humides, les marjals. En la marjal de Pego-Oliva, en la sequera que venim patint, es llancen diàriament milers de m³ a la mar, sense reparar que per la llei dels vasos comunicants, quan baixa el nivell en un punt sol baixar en tots, com a conseqüència es sequen els aqüífers o hi ha intrusió marina.

En les marjals d'Orpesa, Castelló, Almenara o Nules, aquesta última, en la que ara tan reclamen la seva desprotecció, possiblement amb l'esperança d'urbanitzar, també són inundables i en ocasions també contribueixen a drenar una aigua que després volen prendre-la d'un altre lloc.

Les Obres

S'estima el seu cos en 4 bilions de pessetes. Indubtablement un negoci per a alguns però una ruïna per al medi per

la quantitat de muntanyes que seran mutilades al pas del canal, tindrem molts espais privats del seu valor. Podem fer menció, com exemple dels molts impactes negatius, del riu Sant Miquel al seu pas pels impresionants penyassegats de la Moreria a Coves de Vinromà o un poc més avall l'impacte sobre el Montí, muntanya emblemàtica d'Onda. També les Penyes Altes d'Artana que tan ens han costat conservar i els passos subterrani de la Serra Espadà entre Nules i la Vall d'Uixò i en la Serra Calderona, sofriran l'impacte.

Riu amunt, el tranvassament privarà a les valls pirinenques de les millors terres a causa dels envassaments previstos, els quals impediran el natural pas de la fauna piscícola i també amb la barreja d'espècies d'una conca a l'altra provocarà greus desequilibris amb pèrdua de biodiversitat.

Recordem que en l'Estat Espanyol hi han 1.200 embassaments, un per cada 33.000 habitants, la seva construcció va suposar la desaparició de 500 pobles amb tota pèrdua de riquesa i el problema de desarrelament dels seus habitants. Cal constatar també, que som els tercers en consum d'aigua per davall dels EUA i Japó amb 150 l. per habitant dia.

Si devem creure que el projecte vol afavorir l'agricultura, resulta incompreensible que es deixi fora de nivell del canal valls tan fèrtils i extenses com la de Sant Mateu, La La Salzedella i gran part de Coves de Vinromà, en canvi passarà pel costat del futur aeroport i podrà abastir la zona industrial i urbana de la Plana de Castelló.

Conclusions

Siguen els tercers consumidors d'aigua a nivell mundial **caldría basar les polítiques hidràuliques en l'estalvi, la depuració i la reutilització.** Recordem que en l'Estat Espanyol solament un 10 % dels regadius són considerats eficients i tan sols el reg per goteig podria estalviar un mínim del 20 %.

Els projectes d'aigua abundant per a tots, genera en les conques receptors unes expectatives de creixement perilloses i de consum difícilment assumibles pels cabdals del riu Ebre.

"Nosotros sólo queremos el agua que se pierde en el mar", diuen alguns polítics valencians. No sabem si en les seues paraules hi ha ignorància o mala fe; quan la realitat és que en la natura res no es perd i els rius desaigüen a la mar per a completar el cicle de l'aigua tan necessari per a la vida.

Les expectatives de creixement en zones ja riques i densament poblades com són les receptors de l'aigua, agreujaran el desequilibri territorial ja

exagerat, actualment 3 de cada 4 persones viuen en el 3% del territori. Tot això també podrà resultar perillós per a aquestes zones, que ja pateixen contaminació, inseguretat, saturació d'espais, etc. Realitat que ja està detectant la societat i així ho demostra la moratòria industrial proposada per CCOO, el control en el creixement de l'oferta turística pensada pel PSOE i el projecte ne no iniciar nous regadius anunciat pel govern del PP.

La majoria d'estudis indiquen que en una taxa d'immigració superior al 10 % generada en poc de temps, hi han dificultats d'integració d'aquests nou vinguts, la qual cosa pot suposar a un termini no massa llarg, que dos o més pobles amb mentalitat i projectes diferenciats compartisquen un mateix territori.

El problema principal és saber on devem anar, si cal créixer sempre i en tots els sectors de l'activitat econòmica a qualsevol preu o si en canvi cal un estudi racional que en ocasions aconselle planificar, regular i controlar l'expansió.

Si una vegada executada eficientment la política d'estalvi, depuració, reutilització de l'aigua i racionalització del creixement amb el conseqüent equilibri territorial, resultaria necessari el major aport d'aigua, caldría estudiar detingudament els impactes del transvasament sobre el Riu, El Delta, la Mar, i la conca receptora. Difícilment seria assumible aquest transvasament per aquests ecosistemes tan fràgils, en canvi podria estudiar-se la dessalació que en un futur anirà siguen cada vegada més rentable tal com la ciència i la tècnica van evolucionant.

Ara fons del ministeri de Medi Ambient, ens indiquen que el transvasament tan sols en turbinacions i bombeig té un cost d'1.5 Kw/m³, no constant el consum i l'impacte de l'obra, en canvi la dessalació suposaria, segons les mateixes fonts, uns 5.5 Kw/m³, amb el vertit a l'atmosfera de 5.373.500 tones anuals de CO₂. Aquest efecte contaminant no existiria si fora amb energies netes com la solar o eòlica. A més a més si el Ministeri d'Indústria i Energia aprofitara aquest pla per alliberar l'energia solar fotovoltaica de gravament als particulars que suposa l'IAE, aquests 6.5 quilòmetres quadrats de plaques fotovoltaïques suficients per a dessalar els 1050 Hm³, les podríem subministrar des de les teulades de les nostres cases amb una emissió contaminat nul·la.

Per totes aquestes raons abans descrites, nosaltres insistim que el PHN té tal quantitat d'interrogants en la seva execució i utilitat que aconsellen retirar-lo.